

На реалізацію політики ЄС у науково-технічній сфері розроблена науково-дослідна інноваційна програма «Горизонт-2020», яка охоплює період 2014-2020 рр. і має на меті досягнення трьох пріоритетів: генерування передових знань, досягнення індустріального лідерства та вирішення соціальних проблем.

Таким чином, сучасна політика ЄС у сфері науково-технічних інновацій сприяє формуванню й розвитку суспільства знань як вищої фази інформаційного суспільства.

Список використаних джерел:

1. Землянкін А.І. Нова інноваційна політика Європейського Союзу: досвід для України / А.І. Землянкін, І.Ю. Підоричева // Регіональна економіка. – 2013. – № 2. – С. 193-201.
2. Ситнік В. Сучасна політика ЄС у сфері наукової діяльності. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://old.niss.gov.ua/MONITOR/May08/02.htm>
3. Федулова Л.І. Особливості розвитку інноваційної політики Європейського Союзу: виклики для України / Л.І. Федулова, Г.О. Андрощук // Проблеми науки. – 2014. – № 7-8. – С. 40-46.

Омельченко О.А.

*кандидат політичних наук,
Університет сучасних знань, м. Київ*

ЕТНОПОЛІТИЧНА ТА ЕТНОПСИХОЛОГІЧНА СКЛАДОВІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Політика національної безпеки України виступає на сьогоднішній день потенційно значущим механізмом розвитку всіх сфер соціально-політичного життя українського суспільства. Проте залишається актуальним питання наскільки в реальності безпекова політика здатна слугувати інтересам особистості, суспільних груп і держави в цілому. Адже поняття «національна безпека» всеосяжне, а тому його визначення є об'ємним і багатограним.

З точки зору етнопсихологічних особливостей кожного соціуму, матеріальної реальності життя будь-якої демократичної країни, духовних і культурних (національних) цінностей поняття національної безпеки можна визначити як здатність суспільної системи забезпечити високий рівень життєдіяльності нації та її конкурентні можливості у взаєминах із зовнішнім світом з метою надійного існування та стійкого розвитку [1].

Ступінь ефективності реалізації політики національної безпеки залежить від того, які взаємини склалися між владою та суспільством, чи можна їх охарактеризувати як довірчі, а також яка дистанція між цими суб'єктами соціально-політичних відносин.

Етнопсихологічні особливості нації та етнополітичні традиції, що склалися в країні, впливають на ступінь такої соціальної довіри, скорочують або подовжують дистанцію між владними та правовими інститутами та громадянським суспільством. Відсутність балансу інтересів держави,

особистості, різних етнічних і соціальних груп також становить серйозну загрозу національній безпеці.

В зв'язку з цим актуальним є комплексний підхід в осмисленні проблеми національної безпеки України, в якому б враховувалися всі аспекти соціально-політичного, етнопсихологічного розвитку суспільства, а також аналізувався етнополітичний досвід (позитивний і негативний) провідних демократичних держав, використовувалися інноваційні технології, характерні для сучасного інформаційного світу.

Список використаних джерел:

1. Дзлийев М.И., Романович А.Л., Урсул А.Д. Проблемы безопасности: теоретико-методологические аспекты. – М., 2017. – С. 7.
2. Андреев А.П. Национальная безопасность как философская категория. – София: Альманах. – 2005. – Вып. 1. – 169 с.
3. Яка стратегія національної безпеки потрібна Україні? // Радіо Свобода: електр. версія. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/28985397> (дата звернення: 19.08.2019).
4. Національна безпека в умовах інформаційних та гібридних війн : монографія / авт. кол. : В. Куйбіда, В. Бебик, М. Дмитренко та ін.; за заг. ред. В. Куйбіди і В. Бебика. – Київ : НАДУ, 2019. – 384 с.

Сабрі К.Н.

аспірантка,

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

РОЛЬ МІЖНАРОДНИХ БЕЗПЕКОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В ПРОТИДІІ ГІБРИДНІЙ ВІЙНИ РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

Гібридний формат агресії ставить перед її жертвою не лише завдання безпосереднього захисту власного суверенітету та інтересів, а й вимагає значних зусиль для забезпечення підтримки з боку світового співтовариства. Приховані дії агресора залишають йому простір для дипломатичного маневру, дозволяючи водночас іншим державам знаходити виправдання своїй пасивності та небажанню йти на допомогу. Лише визнання факту ворожих дій на міжнародному рівні може змінити ситуацію, активізувати підтримку, що надається жертві агресії. У цьому контексті надзвичайно важливим чинником є реакція та позиціонування провідних міжнародних організацій, які у той чи інший спосіб несуть відповідальність за підтримання міжнародного миру та безпеки (ООН, ОБСЄ, НАТО, ЄС, Рада Європи тощо).

За 5 років, що минули від початку російської агресії, українська дипломатія досягла значних успіхів у консолідації підтримки позиції України в рамках ключових міжнародних безпекових організацій і форумів та формуванні через них об'єктивної картини подій у Криму та на Донбасі, сприйнятої у світовому вимірі. Спроби російської пропаганди подавати ситуацію у викривленому світлі